

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/175/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114230566
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114230566.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: T. A., B.. X.X.XXXX, O. X. Y. XXX/XX, L. XX-U., Č. G., Š. C. Č., zastúpený: Mgr. Ondrej Bartošovič, advokát, so sídlom P. Pazmáňa č. 2020/30, Šaľa, proti žalovanému: LUKA & BRAMER GROUP a. s., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 701 137, zastúpený: L.I.B. legal s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 237 546 o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 17C/257/2014-134 zo dňa 1. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere. Priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 52 a § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka a § 137 Civilného sporového poriadku. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 18.12.2001 zmluvu o úvere č. XXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3 319,39 € (100 000,- Sk) s úrokom vo výške 7 % mesačne, so splatnosťou úveru do 19.12.2002 (čl. II, III zmluvy). V prípade omeškania splatenia úveru dlžníkom sa tento zaviazal zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,27 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (čl. III zmluvy). Návratnosť úveru bola zaručená v zmysle § 553 Občianskeho zákonníka zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001 (čl. IV zmluvy). Účastníci sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že ich právny vzťah vyplývajúci z tejto zmluvy sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov (čl. IV zmluvy). Prílohou zmluvy o úvere je zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001. Z obsahu zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001 vyplýva, že žalobca (ako dlžník) a žalovaný (ako veriteľ) sa dohodli na zabezpečení zmluvy o úvere zo dňa 18.12.2001, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 100 000,- Sk s úrokom vo výške 7 % mesačne, titulom ktorej mala vzniknúť pohľadávka voči dlžníkovi vo výške 184 000,- Sk, a to nehnuteľnosťou vo vlastníctve dlžníka (čl. I zmluvy). Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, vl. č. 1178/B zo dňa 12.5.2003 predmetom podnikania žalovaného bolo aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, a to od 8.6.2001.

1.2. Z obsahu rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8C/46/2003-85 zo dňa 7.7.2004, v právnej veci žalobcu: LUKA BRAMER GROUP a.s., proti žalovanému: T. A., o vypratanie nehnuteľnosti, mal

prvoinštančný súd za preukázané, že súd uložil T. A. povinnosť vypratať nehnuteľnosť, vedenú na I. Č.. XXX pre W.. Ú.. Z. na C. - G. J. U. U.. Č.. XXX, L. na L.. Č.. XXXX/XX H. L.: L.. Č.. XXXX/XX, Z., C. P. XXX T.X H. L.. Č.. XXXX/XX, Z. L., C. P. XXX T.X, P. P. P. U. W. W., (Ď. H. H. ...) a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.8.2004. Okresný súd Komárno sa v odôvodnení rozsudku v rámci predbežnej (prejudiciálnej) otázky zaoberal platnosťou úverovej a zabezpečovacej zmluvy, a teda či T. A. podpísal tieto zmluvy v tiesni a pod nátlakom, pričom dospel záveru, že takéto tvrdenia T. A. boli zavádzajúce a ničím nepodložené. T. A. sám uviedol, že nátlak nebol robený zo strany LUKA BRAMER GROUP a.s., ale bol robený zo strany nejakých tretích osôb, ku ktorým skutočnostiam sa T. A. bližšie nevedel vyjadriť. Okresný súd Komárno preto túto obranu T. A. vyhodnotil ako irelevantnú. Z obsahu žaloby vedenej Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 8C/46/2008 vyplýva, že LUKA BRAMER GROUP a.s., sa domáhal voči T. A. vypratania nehnuteľností na tom skutkovom základe, že žalobca sa na základe zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001 stal vlastníkom tejto nehnuteľnosti, a to v dôsledku neplnenia podmienok úverovej zmluvy Č.. XXXX zo dňa 18.12.2001, keďže T. A. nesplatil poskytnutý úver, pričom sa na uvedenej nehnuteľnosti mal naďalej neoprávnenne zdržiavať. Súčasťou súdneho spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/46/2008 boli listinné dôkazné prostriedky vo forme zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001, výpisu Z. I. Č.. XXX a zmluvy o úvere č. XXXX zo dňa 18.12.2001. Zo zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/46/2008 zo dňa 24.6.2003 vyplýva, že na otázku sudkyne, či T. A. podal žalobu o neplatnosť zmluvy o úvere a zabezpečení záväzku, uviedol, že na Katastrálny úrad Komárno podal žiadosť o zastavenie prepisu budovy na LUKA BRAMER GROUP a.s., a to 30.12.2002, pričom z katastra mu bolo oznámené, že zmluva V-3807/1 bola doručená dňa 29.4.2002, vklad bol povolený dňa 21.4.2002, a preto o žiadosti nebolo rozhodnuté z dôvodu povolenia vkladu. Taktiež uviedol, že sa vedie aj konanie na Okresnom úrade justičnej polície PZ v Komárne č. OÚV-620/10-KN-2001 JP, kde bol na termín 27.6.2003 predvolaný ako svedok - poškodený, na výsluch. LUKA BRAMER GROUP a.s. dal prepísať nehnuteľnosť ešte skôr, ako mal žalovaný plniť zo zmluvy. O pôžičku resp. o úver požiadal od LUKA BRAMER GROUP a.s. na základe toho, že o nich čítal v novinách. Potvrdil, že zmluvu o úvere ako aj o zabezpečení záväzku podpísal, avšak nešlo o nátlak zo strany žalobcu LUKA BRAMER GROUP a.s., ale nejakých tretích osôb. Žalovaný si na ich mená nepamätal, ale mal to byť nejaký G. a mali byť zo Švédska, Švajčiarska a Maďarska. Svedkyňa T. L., B.. XX.X.XXXX, X. X. XX, L., v rámci svojej výpovede pred Okresným súdom Komárno, sp. zn. 8C/46/2008, uviedla, že T. A. pozná z dôvodu, že požiadal o sprostredkovanie úveru. Svedkyňa pracovala pre LUKA BRAMER GROUP a.s., bola poverená vybavovať úvery. T. A. požiadal telefonicky o pôžičku, následne dňa 15.11.2001 osobne svedkyňa urobila obhliadku nehnuteľnosti za prítomnosti T. A. a tretej osoby (nejakého pána), ktorý bol vo vedľajšej miestnosti, ktorého meno svedkyňa nevedela uviesť. T. A. požiadal o pôžičku 150 000,- Sk na jeden rok, bola odsúhlasená suma. resp. úver vo výške 100 000,- Sk. Návrh zmluvy bol T. A. zaslaný poštou, aby si ho podrobne preštudoval. Bolo mu to zaslané doporučene dňa 11.12.2001 s tým, aby LUKA BRAMER GROUP a.s. oznámil, či súhlasí so stretnutím na katastri resp. pred katastrom. Následne sa stretli dňa 19.12.2001 v Komárne pred katastrom. Svedkyňa predložila T. A. na preštudovanie zmluvy, podpísané zo strany veriteľa s tým, že ak s tým súhlasí, bolo potrebné ich podpísať za účelom overenia podpisu dlžníka. Následne po podpise zmluvy šla svedkyňa s dlžníkom do Ľudovej banky, kde vyplnila prevodný príkaz na sumu 100 000,- Sk. Svedkyňa si nepamätala, či zo strany dlžníka bol uvedený dôvod poskytnutia úveru. Z obsahu zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/46/2008 zo dňa 7.7.2004 vyplýva, že súd sa v rámci dokazovania okrem iného oboznámil aj s obsahom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva a s obsahom zmluvy o úvere Č.. XXXX zo dňa 18.12.2001, a to ich prečítaním.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o neopodstatnenosti žaloby. Medzi procesnými stranami došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy dňa 18.12.2001, teda ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorým sa zakotvil do nášho právneho poriadku inštitút spotrebiteľských zmlúv. Podľa § 879f ods. 4 Občianskeho zákonníka, ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3. Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovení § 53 a 54 Občianskeho zákonníka účinných od 1.4.2004 na spotrebiteľské zmluvy uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, z § 879f ods. 3

vyplývala obligatórna povinnosť pre dodávateľov, aby v lehote 3 mesiacov od nadobudnutia účinnosti zák. č. 150/2004 Z.z. dali spotrebiteľské zmluvy do súladu s ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka pod následkom absolútnej neplatnosti tých ustanovení zmluvy, ktoré sú v rozpore so spotrebiteľským právom. To znamená, že spotrebiteľ sa mohol domáhať, aby v prípade zistenia nezrovnalostí zmluvných ustanovení dal dodávateľ takéto ustanovenia do súladu so zákonom pod následkom absolútnej neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok po uplynutí 3-mesačnej doby. Z dikcie § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka vyplýva, že žalobca sa mohol priamo od žalovaného domáhať, aby v prípade zistenia neprijateľných zmluvných podmienok dal tieto do súladu s ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka. Ak sa tak nestalo, prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré obsahuje zmluva o úvere zo dňa 18.12.2001, stratili svoju platnosť ex lege dňa 1.7.2004, čím zanikol dôvod žalobcu domáhať sa neplatnosti úverovej zmluvy ako takej. Uvedenú úvahu potvrdzuje aj skutočnosť, že Okresný súd Komárno rozhodol o vypratání nehnuteľnosti dňa 7.7.2004. Ak by došlo zo strany Okresného súdu Komárno k zisteniu neprijateľných a neplatných zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve o úvere (v tejto súvislosti treba mať na zreteli, že jednou zo zmluvných podmienok, konkrétne čl. IV zmluvy o úvere, bolo aj zabezpečenie splatenia úveru zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001, ktorá mala byť titulom na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), nemohol by súd argumentum a contrario vyhovieť žalobnému návrhu len z dôvodu, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001 bola v súlade s ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka. Takisto aj zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva sa výslovne vo svojich zmluvných podmienkach odvolávala na zmluvu o úvere zo dňa 18.12.2001 (konkrétne v čl. I obsahovala zmluvnú podmienku, podľa ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na základe zmluvy o úvere zo dňa 18.12.2001 úver vo výške 100 000,- Sk s úrokom vo výške 7 % mesačne s tým, že dlžník sa zaviazal vrátiť veriteľovi celkovo 184 000,- Sk). Pre súd prvej inštancie bolo ťažko si predstaviť, že by Okresný súd Komárno pri svojom rozhodovaní obchádzal § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka a neskúmal by súčasne prijateľnosť zmluvných podmienok úverovej zmluvy zo dňa 18.12.2001. Ak teda Okresný súd Komárno konštatoval platnosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001, vrátane jej článku I. v celom jej rozsahu, je na mieste taký výklad, podľa ktorého Okresný súd Komárno s poukazom na § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka ex lege preskúmal aj platnosť zmluvy o úvere zo dňa 18.12.2001, a teda obe zmluvy (primárna a sekundárna) museli byť predmetom osobitného meritórneho posúdenia v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno, čím neexistuje naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti zmluvy o úvere.

1.5. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snád len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši, odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 6.decembra 2012, sp. zn. 5 Cdo 31/2011). Pri určovacích žalobách, na rozdiel od žalôb na plnenie, sa zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam. Z uvedeného možno teda uzavrieť, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nezáleží na tom, ako táto neistota vznikla. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností tých pomerov (vzťahov), ktoré sú ohrozené neistotou, a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom.

1.6. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo zistených skutočností a s poukazom na § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku dospel k záveru o neopodstatnenosti žaloby. Za rozhodujúcu skutočnosť považoval to, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem na určení neplatnosti úverovej zmluvy zo dňa 18.12.2001, ktorá bola uzavretá v zmysle Obchodného zákonníka. Ustanovenia § 879f ods. 3 a 4 riešia výhradne situáciu, v zmysle ktorej sú účastníci spotrebiteľských zmlúv povinní dať zmluvné ustanovenia do súladu s § 53 a 54 Občianskeho zákonníka s tým, že ak sa tak nestalo, ex lege strácajú sporné ustanovenia svoju platnosť, čím zaniklo právo veriteľa, aby žiadal od dlžníka takú odplatu, ktorá by bola v rozpore so zákonom. Ak teda takéto zmluvné ustanovenia zmluvy zo dňa 18.12.2001 stratili svoju platnosť ex lege dňa 1.7.2004, neexistuje tu naliehavý právny záujem, aby súd vyhlásil takéto ustanovenia za neplatné. Navyše ak takéto zmluvné ustanovenia nestratili ex lege svoju platnosť, a teda boli aj po 1.7.2007 platné (čo mlčky konštatoval Okresný súd Komárno v rozsudku sp. zn. 8C/46/2008 zo dňa 7.7.2004), nemôže sa žalobca domáhať určení neplatnosti úverovej zmluvy zo dňa 18.12.2001, nakoľko titulom na vydanie rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/46/2003 na vypratanie nehnuteľnosti bol nielen sekundárny právny vzťah (zabezpečovacia zmluva), ale aj primárny právny vzťah, ktorý vyplýval zo zmluvy o úvere (viď čl. I zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva). V zmysle čl. IV zmluvy o úvere bol úver zabezpečený sekundárnym právnym vzťahom, a to zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva. To znamená, že právnym dôvodom uzavretia zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 18.12.2001 (ako sekundárneho právneho vzťahu), bola zmluva o úvere č. XXXX zo dňa 18.12.2001 ako primárny právny vzťah a nie naopak. Je ťažko si podľa súdu prvej inštancie predstaviť, že by došlo k vydaniu súdneho rozhodnutia o vypraní nehnuteľnosti len na základe platného sekundárneho právneho úkonu, ak by primárny právny úkon, z ktorého sekundárny úkon vychádzal, bol absolútne neplatný, a to úplne alebo čiastočne z dôvodu, že obchádza spotrebiteľské právo. Otázka platnosti primárneho a sekundárneho právneho vzťahu, ktorá bola či už meritorne alebo mlčky (porovnaj napr. Handl, V., Rúbeš, J. a kol. Občianský súdny rád, Komentár, Panorama Praha 1985, 1. díl, str. 709, v súdnej praxi, napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 42/2006 a sp. zn. 2 Cdo 105/2003, uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 2/93 zo dňa 7. januára 1994, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 2931/99 zo dňa 12. decembra 2001 a pod.) riešená v inom súdnom konaní, má za následok neexistenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy o úvere zo dňa 18.12.2001. Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie totiž v sebe zahŕňa (či výslovne alebo mlčky) kladné alebo záporné riešenie otázky (ne)existencie práva alebo právneho vzťahu, a to primárneho či sekundárneho (viď uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/177/2011 zo dňa 31.10.2011).

1.7. Z hľadiska časovej hospodárnosti prvoinštančný súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia strán, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

1.8. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v konaní úspešný, súd mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi. O výške náhrady trov rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí súdu prvej inštancie videl vady uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ C.s.p. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti zmluvy o úvere č.XXXX uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 18.12.2001 a zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 18.12.2001. Žalobca dal návrh na zmenu petitu v súlade s C.s.p., pričom zmena žalobného návrhu znela: Žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie v prospech žalobcu (z dôvodu absolútne neplatného právneho úkonu). Súd prvej inštancie nesprávne posúdil skutkový a právny stav veci, ak tvrdil, že z § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplývala obligatórna povinnosť pre dodávateľov, aby v lehote 3 mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z. dali spotrebiteľské zmluvy do súladu s ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka pod následkom absolútnej neplatnosti tých ustanovení zmluvy, ktoré sú v rozpore so spotrebiteľským právom. To znamená, že spotrebiteľ sa mohol domáhať,

aby v prípade zistenia nezrovnalostí zmluvných ustanovení dal dodávateľ takéto ustanovenia do súladu so zákonom pod následkom absolútnej neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok po uplynutí 3-mesačnej doby. Toto je absurdné zavádzanie na úkor spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie je nijakým spôsobom právne potvrdené. Spotrebiteľ má právo domáhať sa absolútnej neplatnosti zmluvy bez lehoty, absolútna neplatnosť zmluvy, ako akýkoľvek absolútne neplatný úkon, je nepremlčateľná. Prvoinštančný súd podľa žalobcu nevykonal žiadne dokazovanie pre materiálne a skutkové zistenie veci, aby mohol objektívne určiť, či ide o absolútny neplatný právny úkon. V kontexte možného dokazovania žalobca dodal, že chcel vypovedať pred súdom. Taktiež dodal, že zamietnutie žaloby z dôvodu budúceho nároku na plnenie, ktoré by bolo premlčané, nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby o určenie absolútne neplatného právneho úkonu.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o podanej žalobe v časti určenia neplatnosti úverovej zmluvy dôsledne riadil právnym názorom vyjadreným odvolacím súdom už v uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/12/2017-106 zo dňa 17.8.2017, ktorý je pre neho záväzný a pri rozhodovaní o žalobnom návrhu, ktorý je žalobou na určenie, sa v prvom rade vysporiadal s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v súlade s § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný v čase podania žaloby. Námietka žalobcu týkajúca sa nevypočutia žalobcu preto neobstojí, nakoľko pre posúdenie otázky existencie alebo neexistencie naliehavého právneho záujmu, nebolo vypočutie žalobcu nutné, nakoľko ide o posúdenie právnej otázky, ktorú možno vyriešiť bez vypočutia strán sporu. Okrem toho je potrebné dodať, že žalobca bol predvolaný na termín pojednávania 1.3.2019 a tento mu bol vopred známy, avšak na pojednávanie sa nedostavil, pričom právny zástupca na začiatku pojednávania ospravedlnil jeho neúčast' meškaním vlaku, ale zároveň sám požiadal, aby súd ďalej pojednával. Žalobca sa nedostavil ani do konca pojednávania, ktoré bolo v zmysle zápisnice skončené 10.24 hod. Žalobca teda sám zavinil, že v konaní ani nemohol byť vypočutý. Návrh na zmenu žaloby (v zmysle vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu) jej rozšírením o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (bez akejkoľvek špecifikácie), nebol na pojednávaní dňa 1.3.2019 pripustený, pričom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a podrobne zdôvodnil priamo na pojednávaní. Nie je tiež podľa žalovaného pravdou, že by jediným dôvodom na pripustenie zmeny žaloby bola skutočnosť, že takýto prípadný návrh by bol už premlčaný, ako sa to snaží vo svojom odvolaní vykresliť právny zástupca žalobcu. Návrh na pripustenie zmeny žaloby nebol pripustený predovšetkým z dôvodu, že tento bol vadný - neobsahoval základné náležitosti podľa § 136 C.s.p., bol neurčitý a nevykonateľný. Okrem toho vykonané dokazovanie v konaní sp. zn. 17C/257/2014 by nebolo podkladom pre takýto návrh. Súd prvej inštancie preto správne navrhovanú zmenu žaloby nepripustil.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a repliku k vyjadreniu žalovaného nepodal.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. v celom rozsahu) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

7.1. Podľa § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Žaloba bola v posudzovanej veci podaná dňa 4.11.2014, pričom išlo o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal (1) určenia neplatnosti

zmluvy o úvere Č.. XXXX zo dňa 18.12.2001 uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom a (2) určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 18.12.2001 uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 17C/257/2014-68 zo dňa 5. apríla 2016 v spojení s uznesením odvolacieho súdu č. k. 8Co 12/2017-106 zo dňa 17. augusta 2017 bolo konanie v časti (2) o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zastavené pre existenciu prekážky rozhodnutej veci založenej rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 8C/46/2003-85 zo dňa 7.7.2004, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti žalobcu (v konaní sp. zn. 8C/46/2003 v procesnom postavení žalovaného) vypratať nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v prospech žalovaného (v konaní sp. zn. 8C/46/2003 v procesnom postavení žalobcu). Predmetom konania v posudzovanej veci preto zostal len nárok žalobcu (1) na určenie neplatnosti zmluvy o úvere Č.. XXXX zo dňa 18.12.2001 uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom (ďalej aj ako „zmluva o úvere“).

9. V konaní nebolo sporné, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou. Hoci ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách boli implementované do Občianskeho zákonníka až zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 1.4.2004, pojem spotrebiteľská zmluva (resp. jej staršie označenie ako typová zmluva) bolo v právnom poriadku Slovenskej republiky zavedený už zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 310/1999 Z. z. Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, účinného od 1.10.2001.

10. Súd prvej inštancie sa správne predovšetkým zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pričom bolo potrebné postupovať výlučne v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, nie podľa § 137 Civilného sporového poriadku. Žaloba bola podaná v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, je potrebné vykladať tak, že otázku existencie naliehavého právneho záujmu v prípade žaloby podanej do 30. júna 2016, je možné skúmať len podľa vtedy účinných predpisov.

11. Naliehavý právny záujem na určení podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku je zásadne daný vtedy, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo jeho právne postavenie neisté. Určujúci návrh je teda prostriedkom ochrany právneho postavenia žalobcu skôr, ako bolo jeho právne postavenie porušené. Cieľom je zásadne poskytnutie preventívnej ochrany smerujúce k dosiahnutiu zmeny právneho postavenia žalobcu. V prípade, ak došlo k porušeniu práva, je namieste žaloba na plnenie. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp.zn. 5Cdo 31/2011 zo dňa 6. decembra 2012 pojem naliehavý právny záujem vyčerpávajúco definoval. Uviedol, že právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).

12. V prípade spotrebiteľských zmlúv je v zásade daný naliehavý právny záujem spotrebiteľa na určení ich neplatnosti (či už v celku alebo ich konkrétnych ustanovení) vzhľadom na potrebu právnej istoty

v otázkach výšky dlhu či existencii a rozsahu iných zmluvných povinností zaťažujúcich spotrebiteľa, a tiež z dôvodu, aby spotrebiteľ nebol vystavený neodôvodnenému uplatňovaniu si nárokov zo strany veriteľa (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 1/2009). Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a nie je dokonca preto ani rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práva na plnenie vyplývajúce z neprijateľnej podmienky, keďže sa posudzuje, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť dopráv spotrebiteľa. Zo smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čl. 6 bod 1, vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli pre spotrebiteľa záväzné (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co 58/2017 zo dňa 8. júna 2017).

13. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, hoci týmto smerom zamerané úvahy prvoinštančného súdu neboli v konečnom dôsledku pre rozhodnutie vo veci samej podstatné a boli teda nadbytočné, že súd prvej inštanície síce správne vyložil prechodné ustanovenie § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona; avšak nesprávne v súvislosti s posudzovaním existencie naliehavého právneho záujmu vyložil prechodné ustanovenie § 879f ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Skutočnosť, že určité zmluvné ustanovenia alebo zmluva ako celok sú zo zákona neplatné, nemá žiaden súvis s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. To, že určitá zmluva je sčasti alebo celkom neplatná, a že dôvod jej neplatnosti vyplýva zo zákona, v žiadnom prípade nevylučuje, ale pravdaže ani nepotvrďuje, existenciu naliehavého právneho záujmu na určení jej neplatnosti súdom. Pri väčšine sporov o neplatnosť zmluvy dôvod jej neplatnosti vyplýva práve zo zákona.

14. Odhliadnuc od v predchádzajúcom odseku uvedeného odbočenia, pre rozhodnutie v posudzovanej veci je podstatná skutočnosť, že naliehavý právny záujem spotrebiteľa na určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy môže byť daný len pokiaľ je právne postavenie spotrebiteľa sporné či neisté a môže byť zo strany dodávateľa vystavený nárokovaniu si neodôvodnených plnení. O neistom právnom postavení spotrebiteľa nemožno hovoriť vtedy, ak už sporovaná spotrebiteľská zmluva bola predmetom súdneho prieskumu, pričom otázka platnosti spotrebiteľskej zmluvy bola v právoplatnom rozhodnutí súdu, hoci iba ako otázka prejudiciálna, vyriešená. V takom prípade je práve naopak vzájomné právne postavenie spotrebiteľa a dodávateľa s definitívnou platnosťou vyriešené v pre nich subjektívne záväznom rozsudku.

15. Medzi žalobcom a žalovaným, ako už bolo uvedené, prebehol na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/46/2003 spor o vypratanie nehnuteľnosti, ktorého výsledkom bolo, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 8C/46/2003-85 zo dňa 7.7.2004 bola žalobcovi (v danom konaní v procesnom postavení žalovaného) uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 18.12.2001. Predmetná zmluva o zabezpečovacom prevode práva bola uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, pričom Okresný súd Komárno ju vyhodnotil ako platnú a zohľadnil jej účinky v podobe nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalovaným. Vychádzajúc z existencie vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnostiam, uložil žalobcovi vypratať ich. Zabezpečovací prevod práva (§ 553 a nasledujúce Občianskeho zákonníka), ako už z jeho názvu vyplýva, je zabezpečovací inštitút, ktorý má akcesorickú povahu k ním zabezpečenému záväzku, ktorý bol v tomto prípade založený zmluvou o úvere uzavretou medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Najzákladnejšia podmienka pre to, aby mohlo zabezpečenie záväzku platne vzniknúť, je platnosť samotného zabezpečeného záväzku. Hoci sa Okresný súd Komárno zmluvou o úvere v odôvodnení svojho rozsudku výslovne nezaoberal z hľadiska jej žalobcom v tomto konaní tvrdených vád (teda najmä z hľadiska súladu či nesúladu zmluvy s ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách) a explicitne sa vysporiadal iba s obranou žalobcu prezentovanou v danom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/46/2003 (týkajúcu sa údajného nátlaku, pod ktorým mal zmluvu uzavrieť), táto skutočnosť nič nemení na tom, že otázka platnosti zmluvy o úvere bola ako otázka prejudiciálna Okresným súdom Komárno vyriešená a riešenie tejto otázky tvorí podklad pre výrok jeho rozsudku č. k. 8C/46/2003-85 zo dňa 7.7.2004, ktorý je pre strany

sporu záväzný. Nie je tu potom prítomná žiadna neistota v právnom postavení žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá by mohla zakladať existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy o úvere.

16. Súdu v tomto konaní neprislúcha hodnotiť právoplatné súdne rozhodnutie vydané v inej veci. Pokiaľ žalobca nesúhlasil so záverom Okresného súdu Komárno o platnosti zmluvy o úvere, mal k dispozícii riadne a eventuálne i mimoriadne opravné prostriedky, ktoré však nevyužil (odvolacie konanie o odvolaní žalobcu proti rozsudku č. k. 8C/46/2003-85 zo dňa 7.7.2004 bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom v čase podania odvolania). Uplatnenie opravných prostriedkov v pôvodnom konaní na Okresnom súde Komárno by bolo efektívnym nástrojom na zmenu právneho postavenia žalobcu. Ich nevyužitie nie je možné obísť samostatnou žalobou. Podaním novej žaloby žalobcom, hoci v časti týkajúcej sa zmluvy o úvere nebolo konanie o nej zaťažené prekážkou rozhodutej veci, nemožno dosiahnuť zvrátenie výsledkov skoršieho, právoplatne skončeného konania. Uvedené by bolo v rozpore s princípom záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, vychádzajúcim z princípu právnej istoty. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax R. č. 40/2013 podľa ktorého pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

17. Pokiaľ žalobca namietal, že súd ho v konaní nevypočul, k tejto námietke nepripojil žiadne skutočnosti, ktoré žalobca mienil pri svojom vypočutí uviesť, a teda ani žiadne skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť skutkové a následne právne závery súd. Žalobca by v prípade vlastného záujmu alebo návrhu protistrany priestor na vypočutie dostať v zásade mal. Avšak iba formálne lipnutie na potrebe vypočutia žalobcu, ktorý dostal dostatočné možnosti sa k veci vyjadriť písomne i na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu, a ktorý ani v odvolaní neuviedol, čo by ešte k veci doplnil, by nebolo za týchto okolností pre postup súdu v konaní ani účelné, ani hospodárne. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa nepripustenia zmeny petitu súdom prvej inštancie (na petit na plnenie) odvolací súd uvádza, že ani v tomto prípade žalobca svoj nesúhlas s postupom súdu prvej inštancie bližšie nezdôvodnil, najmä neuviedol, v čom považuje nepripustenie zmeny petitu za nesprávne. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že napriek nepripusteniu zmeny petitu žalobcovi nič nebránilo podať samostatnú žalobu na plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia), a teda právo na súdnu ochranu mu odopreté nebolo.

18. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).